

Sieluni Silmin

Valo, jonka sain

Senja Savin

Tarinoita Taivaskodista

Merja-Helena Tähti

**Jumalalla ei ole puhelinta,
mutta silti puhun hänelle.**

**Hänellä ei ole facebookkia,
mutta silti hän on ystäväni.**

**Hänellä ei ole twitteriäkään,
mutta seuraan häntä silti.**

Sisällys

Saatesanat

Esipuhe

- 1. Kirja - kokemukset ja ihmetykset kirjaksi saakka**
- 2. Uskonto ja minä**
- 3. Alkukertomus, miksi ja miten tähän on tultu**
- 4. Ensimmäinen todellinen kosketus henkimaailmaan**
- 5. Lopullinen käänös henkisyiden polulle - ystäväni Johanna**
- 6. Uusia tuulia**
  - Enkeleitä hiuksissani - Lorna Byrnen tapaaminen Levillä**
  - Suuremmille kierroksille - Ystäväni tuonilmaisissa**
  - Nimmari kirjaan ja elämäni ensimmäinen live-meedioilta**
  - Parantajaystäväni eli mentorini ja hänen yläkerran tohtorinsa**
  - Kurssit ja harjoitukset - henkinen matka ylös ja eteenpäin**
- 7. Vierailut Taivaskotiin ja Valosaliin**
  - Energiahoito ja sisko -kysymys**
  - Joonaksen ensitapaaminen**
  - Energiahoito2 ja Minä - minä -kokemus**

Suihkulähteellä ja pumpulihoidossa

8. Enkeleitä ja edesmenneitä

Arkkienkeli Gabrielin elämänkirja - meditaatio ja vierailu Mount Shastalla

Mentorini ja yläkerran tohtoreiden palautteita matkoistani

Valosali - muiden oppaiden pikainen tapaaminen

Aamuherätys - KOP KOP KOP KOP

Suojelusenkelini ja oppaiden uusi tapaaminen

Kukkaniitty ja pieniä kysymyksiä

Enkelikuoro ja energioiden tunnistamista

Uuden, vieraan energian kohtaaminen

Rakkauskylpylä

Valosali - Knallipää ja merenneidot

9. Henkinen matka jatkuu

ELÄMÄN ILO -MESSUT - Arkkienkeli Metatron

Metatronin ensimmäinen oma tapaaminen

Maija Poppanen ja siskosten arvuuttelua

Lasten iloa ja käynti Akaasia-kirjastossa

Meediatilaisuus - Perhostelua ja ystäväni Johanna

Mediaalinen jatkokurssi

Äitienpäivä ja äidin vierailu

Sydänkupla ja miesasioita ystävien kesken

Kultainen puu ja Jeesus

Uusia ohjeita ja opassopimus

Valosali - heppoja ja muita kävijöitä

Kultapuu ja tandem -pyörällä ajeluja

Franciscus, minijuna ja muut

Keskusteluja kirjasta Sotkamon mökillä

Franciscus ja linnanheidonsalaisuus, karman opetuksia

Uutta opittavaa - viestien välitystä, enkelioppia ja kristallipuu

Irti päästäminen - lopullinen napanuoran katkaisu

50-lukua ja tandemia

Tanssiaiset ja uusi tuttavuus - opettaja Chamberlain

Jutusteluja Taivaskodissa

Kultahohdehoitoa ja soikean pöydän ritarit

Taivaallinen valohoito ja sateenkaaren värit

10. Oman henkisen kasvun löytyminen

Kansainvälinen henkisen kasvun seminaari

Nimipohdintoja ja palautetta seminaarista

Nimiasioita, elämäntehtävän pohdintaa ja sydämen luottamusta

Oivalluksia, hoitoa ja höpsötyksiä

Mietteitä mentorin matkasta Taivaskotiin

Tanssia, hoitajia ja Jumalan valoja

Sielunkuva

Valosali - Oman elämäni kuningatar

Isänpäivä ja Mikaelin uusi valohehku

Kosminen timantti - valokristalli

Reiki1 kurssi - Valonsilta

Reikihoito itselleni pidemmän kaavan kautta

Huvittelemassa

Uusi energia ja uuden oppijakson alku

Merja-Helenan kokemusten VINKKILAARI

Selityksiä käyttämistäni nimikkeistä ja nimistä

Suosituksia ja yhteystietoja

Saatesanat

IHANAA! MAHTAVAA! MITÄ IHMETTÄ? KIITOS! KIITOS!

Tämä kädessäsi oleva kirja on niitä, jotka voisi helposti luokitella mielikuvituksen luomaksi tai saduksi. Kirja on täynnä mitä erilaisimpia huudahduksia ja monenlaista tunneilmaisua, mikä kertoo, että se on myös kirjoittajalle todella ihmeellistä, outoa ja uskomatonta. Ehkä tämä on yksi syy, miksi uskon, että tämä kaikki on totta ja tapahtunut, niin kuin tässä kerrotaan.

Tapasin Merja-Helenan vain muutama vuosi sitten, kun hän ilmestyi ovelleni hakemaan kirjoittamaani kirjaa, jota hänelle oli suositeltu. Siinä hän seisoj eteisessäni, kertoi elämästään ja kokemuksistaan. Olemme tavanneet sen jälkeen vain muutaman kerran, mutta sitäkin useammin olemme puhuneet puhelimesta. Olen saanut seurata hänen uskomatonta henkistä kasvuaan tänä aikana. Olen kuullut monet kirjassa tapahtuneet "Taivaskotimatkat" ja kokemukset kurssista, mutta silti kirjaa lukiessani olen vasta tajunnut, millaisen uskomattoman prosessin hän on läpikäynyt.

Olen kirjaa lukiessani joutunut pohtimaan, kuten varmaan jokainen kirjan lukija, että mikä tekee kirjasta uskottavan ja sellaisen, että se kaikki on oikeasti tapahtunut. Ymmärsin hyvin pian kirjan alkua lukiessani, että kyseessä on tapahtumat ns. henkisillä tasoilla, jotka Merja-Helena on oikeasti "nähty" sielunsa silmin. Ehkä tätä kuvaa parhaiten Merja-Helenan oma kuvaus asiasta:

”Vaikka vain sieluni matkustaa Taivaskotiin ja olen siellä vieraillessani energiaa, ovat kokemukseni kuitenkin edelleen kiinnitettyinä maakotikehooni ja siksi koen ne, kuin olisin siellä myös koko kehollani. Näiden tuntemusteni, kokemusten ja asioiden ymmärtäminen sekä selittäminen niin itselleni, kuin teille muille, on helpompaa oikeilla ihmiskehokehokäsitteillä.”

Kirjaa lukiessani ja arvioidessani huomioni kiinnittyy erityisesti siihen, miten loogisesti ja johdonmukaisesti hän on kuvannut kaikkia tapahtumia. Siinä kuvataan henkinen kehitysprosessi niin hienolla tavalla, että välillä haukon henkeä. Kaikki tämä henkinen avautuminen on tapahtunut hyvin lyhyessä ajassa. Minulle se kertoo, että tässä on ihminen, joka on jo aiemmissa elämissään edennyt pitkälle ja on, niin kuin hän itse sanoo ”tyttö tähdistä”. Hänen tehtävänsä on näiden Taivaskoti-kokemuksista kertovan kirjansa avulla tuoda tietoa ja valoa niitä kaipaaville ja olla vertaistukena monille.

Olen itse ollut kiinnostunut henkisistä asioista kohta 50 vuotta sekä nähnyt ja kokenut monenlaista, joten uskon olevani aika hyvä asiantuntija arvioidessani tällaisia kokemuksia, joista tässä kirjassa kerrotaan. Olen myös mielestäni jalat tukevasti maassa oleva, akateemisen koulutuksen saanut ja pitkän työuran ”tavallisissa töissä” tehnyt nainen. Silti kirja tekee vaikutuksen paitsi loogisuudellaan, niin myös positiivisella tunnelmallaan ja voisiko sanoa, jopa naiivisuudellaan. Minulle se kertoo ja vahvistaa, että ollaan oikeasti Taivaskodissa. Olen ymmärtänyt ja saanut itsekin kokea, että siellä on juuri tuollaista, mitä kirjassa kerrotaan.

Kirja onkin tarkoitettu ensisijaisesti vertaistueksi kaikille niille, jotka ovat kokeneet jotain samankaltaista tai uskovat tällaisen olevan oikeasti mahdollista. Varmasti löytyy

ihmisiä, joiden on tätä vaikea tai mahdotonta uskoa. Silti heidänkin on hyvä lukea kirja avoimin mielin, sillä jo kirjan mahtavat ja positiiviset energiat tulevat antamaan jotain.

Kaikki kirjassa tapahtuvat asiat ja ihmeelliset kokemukset liittyvät tiiviisti kirjoittajan maakotielämään ja henkiseen kasvuun. Olen oppinut tuntemaan Merja-Helenan tiiviisti jalat maassa olevana naisena, työssä käyvänä äitinä ja niin kuin hän itsekään kuvaa, kaikista huolehtivana emona, joka ei taatusti ala keksimään mitään tällaista, mistä hän nyt kertoo.

Lisäksi Merja-Helena sai ihanan ja osaavan mentorin, joka omien yläkerran tohtoreidensa kanssa on koko ajan vahvistanut, että kaikki se, mitä Merja-Helena on kokenut, on oikeasti totta. Ymmärrän hyvin, että hänen on ollut vaikea uskoa itsekään kaikkea todeksi ja oikeaksi. Varsinkin oppaat, arkkienkelit ja Chamberlain ovat aiheuttaneet päänvaivaa. Mutta Merja-Helenan oli uskottava, kun hän itse koki ja mentori vielä vahvisti!

Kun luin kirjaa, se osoittautui kirjaksi, jota on vaikea laskea käsistä. Imin kaikkea tapahtunutta niin, etten paljon muuta viitsinyt tehdä kuin pakolliset: nukkuminen, syöminen, WC ja kaupassa käynti. Ihan varmasti tällä kirjalla on oma lukijakuntansa. Ihan varmasti on monia, jotka ovat kokeneet samaa tai ovat jonkin tällaisen alussa, ja saavat tästä tukea.

On mahtavaa, että Merja-Helena on lopulta kirjoittanut kokemuksistaan tällaisen kirjan, jonka julkaiseminen ei varmasti ole ihan yksinkertaista, koska niinkin kehittyneessä maassa kuin Suomessa pitää olla varovainen siinä, millaisen kuvan antaa ulospäin. Näistä asioista ei voi kertoa työelämässä, harrastuksissa, omaisille, ei edes perheelle tai kaikille ystäville. Yksi henkisen polun koetinkivistä onkin se,

että uskaltaa vihdoin olla avoimesti se, mikä oikeasti on.
Merja-Helena! Hienoa! Mahtavaa! Nyt se on tehty!

Kirjan lopussa annetaan ymmärtää, että jatkoa on tulossa,
ja silloin ääneen pääsee ”tyttö tähdistä”. Sitä odotellessa!

Tampereella, 1.9.2021

Heidi Kassara

Esipuhe

Tämä kirja kertoo henkisestä polustani, kokemuksistani henkimaailmassa ja erityisesti matkoistani Taivaskodissa omin sanoin, muistiinpanoin sekä ystäväni maalauksin. Puhun tässä kirjassani sieluni kodista - miten minä näen ja koen sen.

Henkimaailma on fyysisen maailman tuolla puolen eli siellä, minne kuoltuamme menemme, missä henget asuvat ja mitä ei fyysisin silmin voi nähdä ts. Taivaskoti. Henkimaailma on yleisin ja ehkä helpoinkin nimitys niin arkielämässä kuin meedioiden keskuudessa tästä yliluonnollisen luonnollisesta asiasta.

Taivaskoti on henkimaailmassa oleva toinen kotini, sieluni koti. Siellä Jumala odottaa koko suuren taivasperheen kanssa sieluani palaavaksi taas tältä maalliselta oppimatkalta kotiin, kun saan suoritettua tämän nykyisen elämäntehtäväni loppuun.

Tuonilmainen on ihanan kevyt ilmaisu kuin höyhen tai kepeä enkelin siiven pyyhkäisy henkimaailmasta, jonka Anna-Maija Usma tuo omassa kirjassaan ”Ystäväni tuonilmaisissa” hurmaavasti esille.

Jumalan kämmenellä on ihana ilmaus turvasta ja sielun rauhasta, jonka saamme palatessamme takaisin valoon ja valaistuessamme. Me kaikki olemme Jumalan kämmenellä, aivan jokainen. Taivaskotiin, lähelle Jumalaa, enkeleitä ja edesmenneitämme voi päästä jokainen, joka haluaa. Meillä jokaisella on Jumalan antama alkukipinä - valo, jota seuraamalla sinne voi päästä. Minäkin olin vuosikymmeniä

hukassa, harhailin ja ihmettelin. Etsin, mutten tiennyt, mitä etsin. Monien kompurointien ja johdatusten kautta löysin oman valoni jälleen. Olen taas turvallisesti Jumalan kämmenellä, hänen valossaan ja myös omassa valossani, omassa keskiössäni. Tämä kaikki ei tapahdu vain sormia napsauttamalla. Ei todellakaan, vaan sen eteen on tehtävä töitä, ja tässä kerron teille oman tarinani valon polkuni löytämisestä.

Olen saanut riemullisen suuren kunnian tehdä Taivaskotiin vierailuja aika ajoin, noin kerran viikossa tai kahdessa, tässä nykyisessä elämässäni oppimin taidoin ja harjoituksin. Ehkä taustalla on jo jotain aikaisemminkin opittua, koska olen yllättänyt niin itseni kuin mentorinikin nopealla oppimisella ja keveillä energioillani.

Kaikki siellä näkemäni, tuntemani ja kokemani tapahtumat ovat kuitenkin edelleen kiinnitettyinä maakotikehooni ja siksi koen ja näen ne, kuin olisin siellä myös ihan koko kehollani. Näiden tuntemusteni, kokemusteni ja asioiden ymmärtäminen sekä selittäminen niin itselleni, kuin teille muille, on helpompaa oikeilla ihmiskehokäsitteillä.

Taivaskotimatvani ovat sieluni matkoja Taivaskotiin ja olomuotoni on siellä vieraillessani korkeampaa "valoenergiaa". Päästäkseni sille tasolle, jolla sieluni voi matkata turvallisesti ylös Taivaskotiin on minun tehtävä johdonmukaisesti aina juuri minulle hyväksi kokemiani energian kohotuksia ja vahvistuksia. Niistä meditaatiot ovat minulle parhaita.

Jokaiseen vierailuun liittyy erilaisia esivalmisteluja ja teen ne aina ennen matkaan lähtöäni osoittaakseni kunnioitusta Taivaskotia ja sen asukkaita kohtaan ja varmistuakseni, että olen myös puhdas enkä vie sinne mukani mitään ei toivottavaa. Tätä alkuvalmistelua kutsun meditoinniksi,

hiljentymiseksi, keskittymiseksi valoon ja energioiden kohottamiseksi tasolle, jolla voin turvallisesti "matkata" Taivaskotiin. Esivalmisteluihini kuuluu myös mielikuvavalotimanttisädesuihkussa käynti, joka puhdistaa minut maakodin matalimmista energioista ja muusta mahdollisesta Taivaskotiin kuulumattomista asioista. Se tapahtuu mielikuvaharjoitteena, samoin kuin maadoittuminen äiti maan keskuskrystalliin.

Näitä erilaisia energian nostatus-, vahvistus- ja ylläpitotaitoja olen opiskellut nyt tähän mennessä neljällä eri kurssilla. Mediaalisilla kursseilla sekä reikikurssilla, joista kerron lähemmin myöhemmin tarinoissa. Näyttäisikin sille, että opit ovat menneet perille, kun suurin osa vierailustani ovat hyvinkin onnistuneita. Kiitos niistä kaikille ko. opettajille. Uusia kursseja on tulossa ja kalenterissani niitä on useampia kirjattuna odottamassa. Niiden lisäksi käyn myös muissa henkisiin asioihin liittyvissä tapahtumissa ja illoissa.

Meditointi on hiljentymistä ja keskittymistä omaan minään. Se on suurin ja kirkkain avain kaikkeen henkiseen.

Jokaisella on hyvä olla meditoinnin perustiedot. Meillä on oma energiamme, oma valomme ja oma voimamme, joita me voimme vahvistaa meditoimalla, hiljentymällä ja keskittämällä energiamme ja valomme sisäiseen minäämme. Se tyhjentää ja puhdistaa mieltä maailman hälystä ja siten yhdistää meidät askel askeleelta syvemmälle tai niin, kuin minä itse sen koen, ylemmäs kohti Taivaskotia. Myöhemmin kertomuksissani kerron, kuinka minua opetettiin Taivaskodin oppaiden ja opettajieni toimesta useampaankin kertaan hiljentymään.

Minulle sattuu ja tapahtuu muutenkin paljon ihan arjessa ja töissäkin. Kun ihminen pääsee tiettyyn vaiheeseen

henkisissä harjoitteluissa ja etenee omalla valon polullaan, niin energiat kevenevät ja harjoitteista sekä viestien vastaanottamisista ja niiden ymmärtämisestä, tulee helpompaa ja nopeampaa. Välillä viestejä tulee rytinällä ja odottamatta. Välillä joitakin vastauksia saa odottaa viikkojakin. Kaikki tapahtuu siinä järjestyksessä, kuin se on parasta itse kullekin. Ei välttämättä siinä järjestyksessä, kuin juuri sinä haluaisit. Minulla on kokemusta tästäkin. Se on sekä ärsyttävää, että erittäin opettavaista. Yleensä odotus, välillä jopa tuskainen sellainen, palkitaan. Sellaistahan se on tämä elämäkin. On ylämäkiä ja alamäkiä, välillä on tasaisempaa ja välillä odotellaan vastauksia tai ratkaisuja erilaisiin elämän tuomiin haasteisiin.

Ihme on suurin, kun koet sen itse

Sen ymmärtäminen, että kaikki tämä taivallus kaikkine suruineen ja koettelemuksineen, sairauksineen ja menetyksineen, iloineen ja riemuineen ei päätykään, vaan se vain muuttaa muotoaan ja jatkuu, on auttanut ja helpottanut asioiden ymmärtämistä ja käsittelyä. **SIELU EI KUOLE KOSKAAN.** Vain meidän maallinen tomumajamme kuolee ja sielumme jatkaa matkaa takaisin Taivaskotiin. Sinne päästyämme odottelemme siellä muita tänne jääviä rakkaitamme. Tapaamme siellä jo Taivaskotiin meitä aikaisemmin menneitä rakkaita sekä uusiakin sieluja, joita meidän on tarkoitettu tapaavan. Sielumme oppisopimuksen mukaan jatkamme siitä eteenpäin, kun sen aika on.

Olen oppinut myös, että olemme ennalta suunnitelleet tämän ja jokaisen muunkin elämämme kaikki kuviot oppiaksemme taas jonkun tai jopa monia ”oppiläksyjä”. Kunkin elämäni aikana olen oppinut paremmin käsittämään ja käsittelemään montaa elämässä eteen tulevaa asiaa ja etenkin rakkaiden poismenoja ja kärsimyksiä. Kaikilla näillä on tarkoituksensa, vaikkakaan en edelleenkään ymmärrä

saatikka herkkänä empaattikkona hyväksy kaikkea, varsinkaan kuolemaan liittyvää kärsimystä. En ymmärrä ja hyväksy sitä, että kipu ja kärsimys pitää kokea sellaisissa muodoissa, kuin sitä olen niin monta kertaa syöpien johtaessa kuolemaan nähnyt. Siinä minulla on vielä työsarkaa tehtävänä. Suuri oppiläksy.

Äksyilen, itken ja huudankin välillä Taivaskotiin oppiläksyistäni. Olen kysellyt, että mikä idea siinä oikein on. Eikö sitä nyt vähän vähemmälläkin tuskalla voisi ihan oikeasti täältä päästä lähtemään? Mikä on tuollaisen kärsimyksen taivaallinen selitys? Empatia on hyve, mutta se on myös valtava rasite silloin, kun hoidat ruumiskehon kuolemaan johtavan syövän kanssa kamppailevaa rakkaintasi. Minä elin isäni, mummoni, äitini ja parhaan ystäväni rinnalla myös kehollisesti mukana huonosti voiden ja kipuja itsekin tuntien. Puhumattakaan henkisestä tuskasta. Lisäksi olen seurannut lasten ja nuorten syöpäkamppailuja, joita en vain voi käsittää. Oppimista siis riittää minullekin vielä paljon. Oppiminen ja kipuilu ei lopu koskaan. Se vain muuttaa muotoaan elämän polun edetessä.

Eivät äksyily, itkupotkuraivarit, pettymykset ja välillä jopa kaiken kyseenalaistaminenkaan tähän pääty. Oppiläksyjä ja kasvukipuja on edelleen ja uutta tulee koko ajan eteen. Mihinkäpä sitä turhautuneisuuttaan välillä purkaa näissä asioissa, kuin lähimmilleen ja tässä tapauksessa tuonne Taivaskotiin. Toki olen saanut uusia henkisiä ystäviäkin tällä matkallani. Mikään ei ole ihanampaa kuin välillä saada heiltä vertaistukea ja kannustusta täällä maan päälläkin.

Esimerkiksi oman poikani Joonaksen kuolema jo ennen syntymäänsä kohtuuni oli siis ennalta kirjoitettu. Kukaan ei olisi voinut silloin tuskaani lohduttaa, mutta nyt jo vuosia myöhemmin saamani tieto ja oppi Taivaskodista lohduttaa ja

auttaa näkemään asioita toisenlaisesta perspektiivistä. Sain myös taannoin yhden ihanan meedioystäväni kautta asian kauniisti muotoiltuna: "Olet antanut kaikkein kauneimman lahjan juuri tälle sielulle antamalla Joonakselle hänen sielunsa suunnitelman mukaisen (lyhyenkin) elämän ja sen sisältämän kokemuksen ja oppiläksyn". Miten kauniisti tuo kärsimys olikaan muotoiltu. Nyt ymmärrän sen, mutta silloin en todellakaan olisi pystynyt ottamaan tuollaista tietoa vastaan millään tasolla. Tämä kokemus on ollut oppimista meille molemmille sieluille, niin äidille kuin liian lyhyen hetken elämässäni olleelle lapselleni. Toki helpotusta, iloa ja suunnatonta riemua tuo nyt se, että olen saanut tavata poikani monta kertaa Taivaskodissa.

Olen saanut oppia myös sen, että jokaisella sielulla on opittavanaan erilaisia elämiä, erilaisia kokemuksia ja oppiläksyjä. Myös näitä lapsikuolemia. Minäkin olen ehkä jo elänyt sellaisen elämän, lyhyen mutta sieluni suunnitelmaani kirjatun elämän. En tiedä varmaksi, olenko kokenut, sillä sitä ei minulle vielä ole kerrottu. Monta elämää olen kuitenkin jo elänyt. Seitsemästä niistä minulla on pieniä tiedon rippusia, mutta enemmänkin voi olla takana. Ja luultavasti onkin. Noihin seitsemään viimeisimpään minulla siis on pientä tarttumapintaa.

1 Kirja - kokemukset ja ihmetykset kirjaksi saakka

Halusin kirjoittaa näitä kokemuksiani Taivaskodista talteen ensin vain, jotta voisin joskus lukea ja ihmetellä itsekseni, mitä kaikkea olenkaan saanut nähdä ja kokea. Ihmisen muisti on rajallinen ja aikani ihmeteltyäni näitä asioita tuumin, että on parempi kirjata kokemukset ylös ja alkaa pitää Taivaskoti-päiväkirjaa. Teen sitä muutenkin, kun lähes päivittäin raapustelen allakkaani näitä arkisempia päivätason asioitani ylös. Nyt rinnalle tuli myös tuo toinen vähän erilainen "päiväkirja".

Minua oli kehotettu jo vuosia, myös mentorini taholta, kirjaamaan kaikki kokemukseni ylös. Nyt myöhemmin on tullut monta kehotusta lisää häneltä ja hänen yläkerran tohtoreiltaan, kuten mentorini kutsuu lukuisaa määrää henkilöäkäreitään, ja muutamalta muultakin kirjoittaa kokemukseni kirjaksi. Pitkään olen potkinut tätä tutkainta vastaan, mutta nyt huomaan kirjoittavani tätä välillä innoissani ja haltioissani kuin pikku lapsi. Välillä aikuinen vakava minäni astuu esiin ja kertoo tämän olevan hölmöä. Ei tällaista eikä tällaisia asioita voi kirjoittaa julki, saati kirjaksi asti. Hulluksihan ne minua luulee. No, niin varmaankin tulee tapahtumaan, mutta en minä sen hullumpi ole nyt, kuin olen ollut ennenkään.

Arkisin ja välillä viikonloppuisinkin teen ihan arkisia töitä kuten ennenkin ja elän elämäni varpaat ja kädet vahvasti mullassa kodistani ja perheestäni huolehtien. Toki välillä toinen jalka vipattaa ja yrittää nousta maasta irti, mutta kyllä tämä elämä ja sen haasteet aina pudottavat sen takaisin maahan. Jalat maassa, mutta pää hiukkasen

pilvissä. Sellainen minä olen ollut aina, mutta nyt kuljen pää pilvissä vain monta astetta onnellisempänä.

Miksi kokemuksia kirjaksi asti?

Olen hakenut paljon tietoa niin enkeleistä kuin henkimaailmastaikin. Olen käynyt erilaisia kursseja ja lisää kursseja on merkitty kalenteriini. Olen lukenut lukusia erilaisia kirjoja ja suurin osa niistä keskittyy vain teoriaan. Minä kaipasin erityisesti jotain sellaista lukemista, jossa olisi samankaltaisia kokemuksia kuin minulla, vähän niin kuin vertaiskertomuslukemista.

Siksi tässä nyt kirjaan ylös näitä seikkailujani. Sinulle vertaiskertomukseksi. Sinulle, joka haluat tutustua Taivaskotiin, sen ihanuuksiin ja siihen miten sinäkin voisit saada rohkeutta ottaa ensimmäisiä askeleita tai jatkaa jo aloittamallasi henkisellä polulla ja saada yhteyden henkisyteen. Tämä on siis kertomus, kuinka minä olen päässyt tälle tielle ja miten minä siellä nyt kuljeksini ja saan kerätä uusia ihmeellisiä kokemuksia. Kaikki tämä suurella kunnioituksella kaikkia Taivaskodin asukkaita, oppaitani ja rakkaitani kohtaan. Sekä suurella ja valtavalla kiitollisuudella. Kaikilla meillä on synnynnäisesti mukamme Taivaskodista tuotu kyky olla yhteydessä sinne. Se vaan unohtuu tämän maailman melskeessä ja siitä asiasta he tuolla ”yläkerrassa” ovat kovasti huolissaan ja surullisia, ja siksi minä olen saanut suuren kunnian olla yksi heidän puolestapuhujistaan.

Lorna Byrnen Enkeli sarjan - kirjat olivat henkisen alan kirjoista niitä, joita ahmin ensimmäiseksi. Niistä sain kaipaamaani lohtua ja hiukkasen vertaistukeakin ihmettelyyni, mitä tämä kummallinen kaipaus oikein on. Myöhemmin sain sitten sen pienen heikosti väpättävän

kipinän, että josko minä kirjoittaisin omista kokemuksistani. Olisiko siitä helpotusta ja vertaistukea jollekulle muulle, sellaista kuin minä itse aikamani hain? Vähän kepeämpää kerrontaa kaiken teoriatarjonnan rinnalle.

Olen kovasti epäroinyt näiden muistiinpanojeni muuttamisesta kirjan muotoon ja julkaistavaksi. Toisaalta on kova halu tehdä se ja antaa jonkinlaisia työkaluja muille samojen asioiden kanssa painiville. Minä itse etsin ja etsin ja etsin edes jonkinlaista vertaistukea sitä löytämättä, paitsi Lorna Byrnen kirjat. Toinen samaistumiskohde ja tuki ovat olleet myöhemmässä vaiheessa polkuani Anne Pajuluoman kirjat. Kaikenlaista tietoa on kyllä tarjolla, mutta ei kertomusmuotoista tarinaa tai jopa kehitystarinaa, jotain sellaista, johon nojata tai jota verrata omiin kokemuksiin tai tunteisiin.

Edelleen painin sen kanssa, olenko tarpeeksi hyvä tekemään tätä. Minähän olen vain tällainen pieni mitätön ihminen. Tätä ajatusta taas kerran mietin ollessani vessassa. Jotkut ajattelevat suuria maailman asioita saunassa, minä näköjään vessassa. Siinä samassa, kun tätä ajatusta itsekseni pureksin, kuulin lohduttavan ja kannustavan rakkaan oppaani äänen: "Kultaseni lapseni, sinä et ole mitätön ja sitä paitsi pienet ihmiset tekevät suuria asioita. Älä murehdi! Muistatko, mitä kaikkea olemme tästä puhuneet? Heitä huolesi tänne ja kirjoita. Kirjoita sydämestäsi ja sielustasi. Sen sinä osaat, kun annat vaan virran ja valon viedä. Me autamme sinua".

Tässä sitä nyt ollaan, tarinoita muistiin kirjoittamassa.

Tämä on minun tarinani ja kertomukseni enkeleistä ja edesmenneistä sekä monista muista Taivaskodin ihmeellisistä asukkaista. Rakkaudestani heitä kohtaan, kuinka koko sieluni ja sydämeni kyllyydestä

**rakastan ja kunnioitan Jumalaa, enkeleitä ja
edesmenneitä sekä Taivaskotia ja sen
kokonaisvaltaista maailmaa.**

2 Uskonto ja minä

Alussa murehdin paljon ja mietin sitä, kun en ole ns. kirkko/raamattu-uskovainen, miten voin edetä henkisellä polullani. Koska en lue Raamattua, enkä istu kirkossa ja veisaa virsiä, niin miten minä voin tehdä mitään henkistä. Olenko minä henkinen vai mitä tämä oikein on? Miten saisin itseni lukemaan Raamatun kannesta kanteen, kuten moni, joilta alussa hain tukea ja apua kehottivat ja jopa käskivätkin. Lue Raamattua joka päivä tai muutaman kerran viikossa oli monenkin alkutaipaleeni enkelitulkitsijan, joilta silloin hain tukea, kehoitus. Se ei tuntunut minusta tarpeelliselta ja sen kanssa tuskailin kovasti. Miksi minusta tuntuu tälle? Onko minussa jotain vikana?

”Uskonto on sitä, että uskoo jonkun toisen kokemuksiin ja kirjoituksiin. Henkisyys on sitä, että uskoo omiin tunteuksiin ja kokemuksiinsa.”

Tuo on lause, jonka löysin jostain netin ihmeellisestä maailmasta, on helpottanut sitä tuskaa, etten ole uskovainen sillä tavalla, kuin valtakirkko sitä meille opettaa. Kävimme tätä asiaa läpi myös mentorini ja hänen yläkerran tohtoreidensa kanssa, kun olin tarpeeksi ahdistunut enkä tiennyt mitä tehdä, kun en ole ”uskovainen” ja kuitenkin olen, mutta omalla tavallani. He eivät olleet moksiskaan, etten ole nk. uskovainen, henkisyys on heillekin ihan toinen asia kuin kirkkouskonto. Myöhemmin olen myös tutustunut uusiin henkisiin ihmisiin, jotka kokevat tämän asian samoin kuin minä ja on ollut hienoa huomata, etten olekaan niin yksin tämän tunteukseni kanssa.

Minä uskon ja vahvasti uskonkin. Uskon Jumalaan, Jeesukseen, Taivaan valtakuntaan, ylösnousseisiin mestareihin, enkeleihin, keijuihin, edesmenneisiin, yksisarvisiin, henkimaailmaan ja kaikkeen siihen, mitä Taivaskoti, henkimaailma ja tuonilmainen edustavat, mutta omalla tavallani. **Olen henkinen ihminen**, en uskovainen. Siinä se ero.

Anteeksi ja kiitos. Anteeksi heille, joille uskonto on pyhä asia ja kiitos heille, jotka antavat jokaiselle luvan olla oma itsensä ja olla uskomatta kaikkeen jo valmiiksi kirjoitettuun sekä antavat luvan itse etsiä vastauksia ja ennen kaikkea kokea sekä kerätä omia kokemuksia ja rakentaa niistä oman näkemyksenä omasta henkisyydestään ja uskostaan.

Taivaskodin vastaus minulle tähän kirkko-uskonto-kriisiini oli ja on edelleenkin: **”Kaikki jo kirjoitettu on ihmisten kirjoittamaa ja jokaisella ihmisellä on oma henkilökohtainen näkemyksensä ja käsityksensä asioista, myös uskonnosta. Ja niin he myös ovat kaiken ylös kirjoittaneet”.**

Ymmärrän nyt, että Raamattu on sen aikaisten ihmisten kirjoittama ja heidän omien käsitystensä, kokemustensa, näkökulmiensa ja jopa moraalinsa kautta. Myöhemmin Raamatun kirjoituksia on nykyaikaistettu, korjattu ja jopa osia on poistettu. Niitä ovat olleet tekemässä ihmiset ja ne on tehty juuri silloisen aikakauden ja heidän omien näkemystensä kautta. Kunnioitan Raamattua ja kirkkouskovaisia, he saavat pitää oman uskonsa ja minä taas taiteilen tällä omalla henkisellä polullani ja omalla uskomuksellani.

Kiitos, kun saan olla minä omine virheineni, uskomuksineni ja kokemukseneni! Toivon sydämestäni, että sinäkin lukijani saat olla juuri sinä,

oma itsesi ja kokea sekä etsiä omaa tietäsi valoon ja rakkauteen, omaan henkiseen polkuusi!

Olen myös nukkuessani tehnyt vierailuja Taivaskotiin, henkimaailmaan ja tuonilmaisiin. Ne ovat korkeamman Minäni ja Taivaskodistani johdettuja henkimatkoja, joihin tämä arkitietoinen minäni ei osallistu. Ainakaan vielä. Niistä minulla on vain joitain pieniä aavistuksia ja todella lyhyitä muistivälähdyksiä. Tiedän käyneeni jossain, mutta muuten niiden retkien tapahtumat ovat jossain sielun sopukoissa tallennettuna. Mentorini ja hänen yläkerran tohtorinsa ovat muutaman kerran kertoneet ja vahvistaneet ihmettelyni asian tiimoilta tuumaamalla tyyneen tapaansa, että olet käynyt yöllä näköjään reissussa.

Sitä, missä kaikkialla henkimaailmassa olen seikkaillut, en tiedä. En tuolloin alkuvaiheessa edes tajunnut kysyä asiaa. Olin niin hämmentynyt tuosta kaikesta uudesta, mitä koin ja mitä tietoa sain. Ehkä joskus joku päivä tämäkin asia selviää.

Senja Savinin maalaus - Kultainen taivaallinen kaupunki

3 Alkukertomus, miksi ja miten tähän on tultu

Lapsuus - menninkäiset, tontut, kummitukset ja möröt

Synnyin pohjoiseen pieneen kaupunkiin ja sen vähän ”köyhempään osaan” maalaiskuntaan, perheen esikoisena. Minulla on kaksi nuorempaa veljeä, toinen veljeni syntyi heti perääni reilun vuoden päästä ja pahnun pohjimmainen veljeni vasta 11-vuoden kuluttua.

Olin erittäin toivottu lapsi, äitini muisti montakin kertaa kertoa, miten he odottivat ja toivoivat lasta neljä pitkää vuotta. Olivat jo menettäneet vähän toivoakin, kunnes minä lopulta ilmoittelin tulostani.

Kasvuelinpiirini oli erikoinen ja haastavakin näin aikuisena sitä katsottaessa. Isä oli aina töissä saadakseen meille rahaa elämiseen ja saattoi mennä monta päivää, etten nähnyt häntä, kun hän lähti töihin jo ennen kuin me lapset heräsimme ja tuli kotiin ajosta, kun olimme jo nukkumassa. Äiti pyöritti kotiamme niin hyvin kuin osasi.

Kaikki tämä ”hupsutus ja hölynpöly” alkoi jo lapsena. En vain silloin tiennyt, mistä on kyse. Pelkäsin nukkumaanmenoja ja öisiä näkyjäni. Muistan, miten öisin heräilin milloin mihinkin tai, jos en heti saanut unen päästä kiinni, niin uni karkasi ja sitten ihmettelin tai enemmänkin pelkäsin kummallisia yöllisiä vieraita. Pelkäsin kummia tuntemuksia, outoja hahmoja ja ääniä. Olin kateellinen ja vihainenkin veljelleni, joka autuaan tietämättömänä mistään tästä nukkui levitettävän puusohvan toisella puoliskolla sillä aikaa, kun minä pelkäsin ja vedin peittoa pään yli

turvahupuksi. Kyyröttelin peiton alla hikisenä ja hapen loppuessa oli "peittopiilostani" kurkattava, joko hahmot ja äänet olisivat lähteneet. Lopulta kuitenkin aina jossain vaiheessa olin väsymykseeni nukahtanut ja aamulla taas kaikki "möröt" olivat poissa.

Pelkäsin lapsena myös pihan perällä ollutta isoa ulkorakennusta, sen liiteriä ja ulkovessaa. Sielläkin "kummitteli", koko iso rakennus huokui jotain, jota en osannut järkeillä, saati ymmärtää. Ulkorakennuksen alakerta ja autotalli olivat valmiit, mutta koko rakennuksen yläkerta eli vinttiosa oli jäänyt ukilta kesken hänen aikaisen poismenonsa vuoksi, eikä ketään hänen pojistaan kiinnostanut rakentaa sitä loppuun.

Yläkerta oli siis puoliksi rakentamaton ja sen ikkunat olivat minulle kauhistus, sillä näin niissä häivähdyksiä "kummituksista" ja pelkäsin kuollakseni niitä, koska kukaan ei koskaan kertonut minulle, mitä ne olivat tai miksi niitä oli siellä. Lisäksi saunan vieressä oli iso ja korkea puuliiteri ja myös siellä vilisti, jos jonkinlaisia pieniä ja isompia olentoja. Juuri sen pelottavan liiterin ohi piti mennä puuceehen. Tuohon aikaan lapsuudessani meillä ei ollut sisävessaa ja puucee oli yksi noista pelottavista paikoista. Minulle. Veljeni ei tajunnut mistään mitään ja istui siellä lukemassa Aku ankkaa ihan muissa maailmoissa lämpimillä ilmoilla pitkätkin tovit. Minä juoksin sisään, tein tarpeeni mahdollisimman nopeasti ja sitten taas juoksulla ulos.

Näin myös pieniä menninkäisen tyyppisiä hahmoja - saunatonnttuja - meidän jo vähän rapistuneessa puulämmitteisessä ulkosaunassa tai paremminkin sen pukuhuoneosassa. Saunan pukuhuoneessa oli kylmillä ilmoilla puuklapeilla lämmitettävä pikku kamiina ja sen takana muurilaastista ja tiilistä tehty kuumuussuoja, joka oli ajan ja roudan yhteistyönä halkeillut. Siellä halkeamissa aika

ajoin näin näitä pieniä maahis- saunatonnttuja. Luulin näkeväni näkyjä ja kuvittelevani jotain mielessäni. En uskonut näkemääni silloin, enkä vielä aikuisenakaan. Harhanäkyjä oli "diagnoosini".

Pari vuotta sitten englantilainen kokenut meedio Lynn Parker tuli Suomeen vierailulle ja varasin hänelle yksityisistuntoon ajan. Mielenkiinnolla odotin, mitä hän minulle mahtaisikaan kertoa. Hänellä oli kaksi vaihtoehtoa: joko hän tuo viestiä edesmenneiltä tai sitten hän tekee "skannauksen" minusta, minun henkisyyden tiestäni ja mitä viestiä hän siitä saa. Joskus voi tulla myös ohjeita ja totta kai minä valitsin tämän jälkimmäisen innosta täristen.

Hän rupesi ihmeekseni kertomaan minulle näistä tontuista (gnomes) ja ihmetteli kovin, onko meillä Suomessa tällaisia tonttuja olemassa. Hän tarjosi ensin minulle metsätonttuja ja koska hän on englantilainen ja vasta toista kertaa käymässä Suomessa eikä tiedä meidän tavoistamme, historiasta tai kulttuurista vielä mitään, niin meidän piti hakemalla hakea, mitä muuta hän voisi tarkoittaa, kuin metsätonttuja. Kaivettuamme aihetta tovin, esiin tuli myös puutarhatonttu ja saunatonnttu. YES! Ihanaa, en ollutkaan nähnyt näkyjä! Siellä niitä oli vilistellyt, saunatonnttuja ihan kuten olin nähnyt. Siinä oppi meediokin ihan uutta suomalaisten saunatonnttujen maailmasta.

Olipa jännittävää, miten seuraavana päivänä tästä istunnosta muistoni noista tontuista ja näyistä palasivat ja aukenivat pala palalta uudella tavalla. Ymmärsin piilotettuja muistikuviani Lynnin ensin avatessa muistipolkujani ja oppaitteni jatkaessa tuota avaustyötä. Eikä se ole muistikuvien avaaminen ole loppunut vieläkään. Edelleenkin pieniä välähdyksiä silloin tällöin tulee mieleeni. Mahtavaa! Voi, kunpa lapsena olisin edes jotain tiennyt! Ei olisi tarvinnut sydän kurkussa käydä puuceessa ja liiterissä.

Ylävintille minua ei saanut kuin päiväsaikaan ja silloinkin vain pakolla.

Surukseni äitini ja isäni ovat jo edesmenneitä ja ovat henkimaalimassa enkä pääse kyselemään heiltä täällä maan päällä enää, kerroinko heille koskaan tuolloin mitään öisistä tapahtumista ja peloistani, ja jos kerroin, niin mitä kerroin. Sen muistan, että ulkorakennuksen kummituksista kerroin ja äiti tiesi, että se oli minulle varsin pelottava paikka, mutta mitä tuolloin äidiltä sain vastaukseksi, en muista.

Rakennuksessa oli myös kesken jäänyt huone, puuliiterin ja ukin puutyöverstaan välissä, josta jossain vaiheessa piti tulla ensin setäni huone, mutta ukin poismenon jälkeen kukaan aikuisista ei kiinnostunut senkään loppuun rakentamisesta.

Kerran jostain syystä äiti (tai isä) kyseli, että tehdäänkö siitä minulle kesähuone. Siinä ei ollut talvikäyttöön eristyksiä, joten siksi se olisi ollut vain kesäkäytössä. Minä sanoin jyrkän ei. En koskaan ikinä siihen rakennukseen mene, en päivälläkään kuin pakosta hetkeksi ja en todellakaan ikinä koskaan yöksi. Niin jäi mahdollisuus ihka omaan kesähuoneeseen käyttämättä. Nyt olisi mielenkiintoista käydä siellä, jos joskus tulisi sellainen mahdollisuus ja jos se rakennus on enää olemassa.

Outolintu - suvun musta lammas - erilainen minä

Olin sukuhaarani ensimmäinen tyttö pitkän monikymmenvuotisen poikaputken jälkeen ja sitä äitini kertomuksen mukaan oli juhlistettu hartaasti ja antaumuksella isovanhempien ja setien sekä joidenkin muiden miespuolisten sukulaisten kesken. Tyttö tuli vihdoin tähän pihapiiriin ja taloon. Isälläni oli neljä veljeä ja poikavoittoista

tulisi olemaan heidänkin jälkeläissatonsa. Minä olin ensimmäinen lapsenlapsi siihen sukuhaaraan.

Asuimme isossa pihapiirissä, ukki oli saanut ison rintamamiestontin sodasta tultuaan ja tontilla asusti puoli sukua. Siellä oli meidän talomme, punainen mökki sekä ukin, mummon sekä kahden nuorimman isäni veljen, jotka vielä asuivat kotona, talo, valkoinen talo (se oli uudempi, niin siksi se sai "arvonimen" talo). Pihassa oli aina säpinää ja monen kokoisia autoja, työkoneita, moottoripyöriä sekä öljy- ja diesellätäköitä, joita äitini inhosi, koska meidän lasten vaatteet olivat usein sieltä täältä öljytöhnässä.

Veljeksistä kolme vanhinta, isäni mukaan lukien sekä ukki olivat kuorma-autoilijoita ja kuorma-autoja sekä niiden raatoja, riitti niin ylä- kuin alapihallekin. Minun "leikkimökkini" oli ukin vanha puhki ruostunut harmaa Bedfordin koppi alapihan perällä. Siellä opeteltiin serkkupoikien ja veljeni kanssa muka-kuorma-autolla ajoa, kun kopissa oli iso ratti ja pitkä vaihdekeppi vielä jäljellä. Tekonahkaistuimetkin olivat vielä paikoillaan, vaikka ne olivatkin jo puhki kuluneet ja ihan täynnä reikiä. Siellä meillä ja sen kylän kulman lapsilla oli yksi yhteinen temmellyspaikka.

Kuva: Lapsuuteni kesäistä pihapiiriä, taustalla alapihalla leikkimökinä toiminut ukin Bedfordin raato

Kuorma-autosukuun syntyneenä, myös minulla on kuormaautoajokortti suoritettuna isäni toiveesta. Hänen suunnitelmansa oli tultuani täysi-ikäiseksi, että ajan hänen kuorma-autoaan ja kevennän hänen työtaakkaansa lomittamalla häntä silloin tällöin. Kertaakaan en isää ehtinyt auttaa. Ensin hän ei raskinut minua laittaa niin koviin fyysisiin töihin ja sitten hän sairastui ja lähti lyhyellä varoitusajalla Taivaskotiin, niin se suunnitelma jäi toteutumatta. Myöhemmin nykyisessä työpaikassani olen päässyt hyödyntämään tuota olemassa olevaa ajokorttiani ja olen muutaman kerran ajellut työpaikkani pienempiä kuorma-autoja myyntitapahtumiin ja kisoihin pitkin Suomen neitoa.

Tunsin olevani kummajainen, erilainen kuin muu perheeni ja sukuni. En oikein tajunnut perheeni ja sukuni dynamiikkaa enkä kaikkia sen juttuja. Ajattelin, että kun olen ainoa tyttö poikien seassa, en tajua kaikkia miespuolisten aivoituksia,